

Nr 447.

Av herrar **Andersson** i Stockholm och **Bärg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 391, angående gemensamt lönesystem samt lönereglering för postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 391 angående gemensamt lönesystem och lönereglering vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk har bland annat föreslagits, att förrådsförmännen vid statens järnvägar skulle uppföras i 3:e lönegraden.

Med dessa tjänstemän förhåller det sig så, att de före 1907 års lönereglering under benämning »materialvakter» voro placerade i en avsevärt högre lönegrad.

Materialvakterna voro då de enda ordinarie befattningshavarna av lägre grad å statens järnvägars förråd.

På grund av den allmänna utvecklingen vid nämnda verk hade emellertid behov uppstått av ökad personal även å förråden. Vid förenämnda lönereglering inrättades med anledning härav trenne ordinarie tjänstegrupper av lägre grad å förråden, nämligen: förrådsvakter, förrådsförmän och förrådsmästare.

Till förrådsförmansgruppen överfördes samtliga förutvarande materialvakter med undantag av de 5 å 6 st., som befordrades till de nyinrättade förrådsmästarebefattningarna. Förrådsförmännens arbetsuppgifter blevo desamma som förut påvilat materialvakterna. Nuvarande förrådsförmännen voro under titeln materialvakter uppförda i en lönegrad högre än konduktör, kontorsbiträde och vagnförman m. fl.

Vid förutnämnda lönereglering blevo de emellertid icke, som rimligt varit, i lönehänseende jämnställda med dessa grupper utan nedflyttade i en lönegrad under desamma.

För alla dem som närmare känna förrådsförmännens arbetsuppgifter måste detta framstå som en orättvisa.

Framställningar om ändringar häruti ha också blivit gjorda, utom ifrån förrådsförmännen själva, av järnvägsmännens största personalorga-

nisation — järnvägsmannaförbundet. Maskinavdelningens underbefälskommitté gjorde dessutom på sin tid en erinran i samma syfte till Kungl. Järnvägsstyrelsen. Enligt vad vi med visshet försport, hade inom 1914 års lönekommitté liknande uppfattning varit gällande.

Vi tro oss också veta, att det högre distriktsbefälet vid förrådsavdelningen hyser samma uppfattning.

Att kommunikationsverkens lönekommitté icke biträdde densamma torde, efter vad vi erfarit, delvis varit beroende därpå att enligt kommitténs uppfattning en del förrådsförmän å de mindre filialförråden icke hade någon underlydande personal eller med andra förmän för övrigt lika kvalificerat arbete.

Ehuru det är möjligt, att så i något fall är förhållandet, anse vi dock, att detta icke bör vara avgörande vid bestämmande av förrådsförmännens lön. Riktigare vore väl då att efter hand indraga förmännen på dessa platser och ersätta dem med förrådsvakter.

Med hänsyn till att närmast högre befattningshavare, förrådsmästarne, äro uppförda i 6:e lönegraden, vore det väl likaledes motiverat, att förrådsförmännen åtminstone uppflyttades i 4:e lönegraden.

Det finnes på en del håll benägenhet för att underskatta förrådspersonalens arbetsuppgifter, därför att dessa icke hava med trafiksäkerheten, maskintekniken eller banbyggnader att skaffa. Vi vilja därför erinra om de stora ekonomiska värden, som ligga under förrådets uppsikt och de ganska vittomfattande arbeten med emottagning, lossning och transporter, som utföras av förrådets personal.

Med anledning av vad sålunda anförts, få vi alltså hemställa,

att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition nr 391 måtte besluta, att förrådsförmännen vid statens järnvägar enligt 9 § avdelning A i avlöningsreglementet måtte uppföras i 4:e lönegraden.

Stockholm den 6 maj 1919.

Ernst Andersson
i Stockholm.

A. J. Bärq.